

לו ג'ונג – אימון התודעה 2

שבעה עיקרים לפיתוח הלב הטוב

על-פי שיעוריהם של קן רינפוצ'ה גשה לובסנג תרצ'ין וגשה מייקל רואין'

בתרגומה והגשתה של

לאמה דבורה-הלה

רמת-גן, יוני 2008

שיעור 3, חלק ב'

(מנדלה)

שתי הצורות של השאיפה להארה

אז כאמור יש שתי צורות לשאיפה להארה:

- i. האחת זה הצורה האולטימטיבית
- ii. והשנייה זה השאיפה לכאורה

המילה בטיבטית לשאיפה להארה זה *Semkye*

i. ו- אחד זה

དྲམ་སྐྱེ་བའི་མཁའ་ལོ་ལྷོ་མཁའ་ལོ་

Dundam Semkye

ii. ושתיים זה

དྲམ་སྐྱེ་བའི་མཁའ་ལོ་ལྷོ་མཁའ་ལོ་

Kundzob Semkye

Kundzob Semkye, Dundam Semkye

1. *Dundam* פירושו אולטימטיבי – אז זה השאיפה להארה שהיא אולטימטיבית. הצורה האולטימטיבית של השאיפה להארה זה בעצם התפיסה הישירה של ריקות.
2. לעומתה השאיפה לכאורה או השאיפה הרגילה – כשאנחנו אומרים "שאיפה להארה" בדרך כלל מתכוונים למספר שתיים, וזה מה שעשינו במדיטציה, ועל זה אנחנו מדברים כמעט כל הזמן – זה השאיפה להשיג הארה כדי שנוכל לעזור לכל הברואים.

אז למה היא נקראת לכאורה?

לפעמים אנחנו גם נקרא לה כוזבת כי זה הפירוש של השם הטיבטי *Kundzob* זה כוזב, או מתעתע או בדוי. אז למה היא נקראת כוזבת? מה כוזב בה?

כשאני אומרת: 'אני רוצה להגיע להארה כדי שאוכל לעזור לכל הברואים', אז יש פה כמה אלמנטים:

יש 'אני',

יש 'הברואים',

ויש ה-'השתוקקות' –

כל אלה הם לא מציאות אולטימטיבית, כל אלה הם מציאות כוזבת. אני קיימת אבל אני לא קיימת באופן אולטימטיבי, הברואים קיימים אבל לא באופן אולטימטיבי, והשתוקקות היא בוודאי לא אמת אולטימטיבית. אז זה דבר שהוא לכאורה - נדבר תיכף קצת יותר.

והלל-ג'ונג, בעיקר השני, הוא כורך את שניהם יחד - את השאיפה האולטימטיבית שזה הראיה הישירה של ריקות, ואת השאיפה לכאורה.

לשכון בבסיסה של מהות

למד לראות את כל המופע כחלום;
בחן את מהות התודעה שאין לה ראשית;

על מה מדובר פה?

פה מדובר על תפיסה של ריקות. פה מדובר על להבין את הריקות של התופעות ואת הריקות של המיינד שלנו: יש את התופעות שאני תופסת, הדברים שמופיעים בחיים שלי, שזה העולם שאני תופסת. ויש המיינד שלי שתופס את העולם הזה.

שני הדברים ריקים:

- הדברים שמופיעים ריקים: הם קיימים אבל לא כמו שאני חושבת שהם קיימים.
- והמיינד שתופס אותם גם הוא ריק: גם הוא קיים אבל לא כמו שאני חושבת שהוא קיים.

אז הוא אומר :

למד לראות את כל המופע כחלום;
בחן את מהות התודעה שאין לה ראשית;

דיברנו על זה שהמיינד אין לו נקודת התחלה, אתם זוכרים?! היה רגע לפני החיים האלה, והיה רגע לפני זה, ואי אפשר למצוא מתי הייתה ההתחלה, כי לא הייתה. המיינד שלי תמיד היה ותמיד יהיה.

שכון בבסיסה של כל המהות.

זאת אומרת באמת האולטימטיבית.

במילים אחרות כל הבית הזה אומר: תלמד לראות ריקות ישירות.

החמלה שמובילה לריקות

אז מה זה הריקות הזאת? ומה הקשר בין הכוזבת והמוחלטת? האולטימטיבית וה-לכאורה, מה הקשר ביניהם? זה הנושא שלנו כעת, בשיעור הזה.

דיברנו על היעדר החופש במיינד, שהמיינד כל הזמן מונע על ידי הבורות ועל ידי הנגעים הרוחניים שנובעים מן הבורות: ההשתוקקויות, והדחיות, והרצונות, והשנאות, וכל הנגעים למיניהם - כל אלה כל הזמן מניעים אותי ברמות גדולות, כשאני ממש כועסת על משהו, וברמות הרבה הרבה יותר עדינות, כשאני לא אקרא לזה בכלל כעס או תשוקה, אבל בכל זאת אני כל הזמן רוצה דברים, אני כל הזמן צריכה דברים. אני כל הזמן רוצה דברים ברמות יותר גדולות או ברמות יותר קטנות. אין לי חופש.

ואומר לנו אריה נרג'ונה,
שעד שאדם לא רואה ריקות, אין לו סיכוי להשתחרר.

ככה שזה המפתח. לראות ריקות זה לא להגיע להארה אבל, זה שלב הכרחי בדרך. לא רק שהוא הכרחי, הוא גם מספיק, זה מה שיפה בעניין. מי שרואה ריקות מובטח לו שיגיע להארה; זה רק עוד עניין של תרגול, אבל הוא מובטח שהוא יצליח בתרגול וכך הלאה.

אז המטרה שלנו בעצם זה להביא אותנו לראות ריקות.

והוא אומר את זה ישר בהתחלה.

זה המטרה של כל הלוג'ונג; בעצם "לפתח את הלב הטוב" בסופו של דבר זה לראות ריקות. זה האבולוציה האולטימטיבית של החמלה.

דעות שגויות על ריקות

אז מה זה הריקות הזאת? אז יש הרבה דעות שגויות על ריקות :

- יש אנשים שאומרים: זה לעצום עיניים ולראות הכול שחור. זה לא ריקות. למה זה לא ריקות? כי ריקות היא לא דבר פיזי. אין לה שום קשר לצבע כזה או אחר. אז זה לא ריקות.
- יש כאלה שאומרים שריקות זה האור הצלול, יש כאלה ביטויים בספרות, האור הצלול. אור צלול זה משהו פיזי, נכון? הריקות היא לא משהו פיזי. אז התיאור הזה לא יכול להיות נכון. יש קשר בינו לבין הריקות, אבל זה לא הריקות.
- יש בדיחות טיבטיות על זה, של קן רינפוצ'ה, שבא נזיר ואומר: 'אתמול ראיתי ריקות ישירות', ואומרים לו: 'כן, תספר לנו מה?' הוא אומר: 'ראיתי הכול צהוב.' הוא אומר: 'מאז קראו לו "הצהוב"'. אז כל תיאור פיזי כזה, זה לא ריקות.
- יש כאלה שאומרים: ריקות זה לשבת במדיטציה ולרוקן את הראש ממחשבות.

אנחנו אומרים ש:

זה לא אפשרי. למה זה לא אפשרי? אני אשאל אתכם: יש לכם מיינד? כן, אתם אומרים כן. איך אתם כל כך בטוחים? איך אתם יודעים שיש לכם מיינד? כששאלתי אתכם האם יש לכם מיינד, מה עשיתם?

מהקהל: חשבנו

המורה: חשבתם. כן ☺

אנחנו מסתכלים: מה קורה איתי עכשיו, נכון? יש איזו מחשבה. כדי לבדוק אם יש לי מיינד אני צריכה לחשוב, נכון? כמו שהוא אומר: "חשבנו", אני צריכה להסתכל, אני צריכה לחשוב.

מי זה שחושב ומסתכל? המיינד. ונגיד שיש מצב שאין שום מחשבה בראש שלי, אז איך אני אדע שיש לי מיינד? כדי שיהיה מיינד מוכרח שיהיה לו אובייקט. הוא צריך לעשות משהו, הוא צריך להרגיש משהו, לחשוב משהו, להשתוקק למשהו, צריך שיהיה לו אובייקט, הוא צריך להיתפס במשהו.

אנחנו אומרים שהמיינד הוא סובייקט, וסובייקט צריך אובייקט. ובלי שיש לו אובייקט אנחנו לא יכולים אפילו להגיד אם יש שם סובייקט או לא. מי יהיה שמה שיגיד את זה? מי נשאר שם להגיד שיש מיינד?

אז העניין הזה של לרוקן את המיינד ממחשבות, זה איזה מן רעיון שיש שמה מיינד והוא עומד שם איכשהו בעצמו בלי אובייקט. וזה לחלוטין מופרך, אין כזה דבר.

זה נכון שאפשר מאד מאד לעדן את המחשבות, במיוחד מי שתרגל הרבה מדיטציה. אפשר ללמוד לא להיסחף על ידי מחשבות. אפשר ללמוד להרגיע מחשבות משוטטות. כל זה קורה במדיטציה טובה, וצריך שיקרה במדיטציה טובה. אבל זה לא שאנחנו מרוקנים את המיינד, כי [אם] אנחנו מרוקנים את המיינד אז אין יותר מיינד.

אנחנו לא יכולים להיפטר מהמינד. הוא תמיד היה. לתודעה שלנו אין ראשית ולכן גם אין לה אחרית. אין שום תהליך שיכול לסיים את התודעה שלי. זה אי אפשר לעשות. אפשר לעדן אותה, אפשר לטהר אותה, אפשר שתהיה התודעה של הבודהה - זה המטרה שלנו. המטרה שלנו זה לא לחסל אותה, כי אי אפשר לחסל אותה. מה גם שהיא ריקה.

אז זה לא ריקות.

- זה גם לא לחשוב שאתם אף אחד - אנחנו הרבה מדברים שצריך לראות את הריקות של עצמנו. זה לא לחשוב ש"אני אף אחד". אנחנו לא מכחישים שיש דבורה. אנחנו לא מכחישים שיש עט. זה יהיה טיפשי, רק עכשיו השתמשתי בו לכתוב.

החלום ופשרו

וזה קצת מטעה, כי הוא אומר :

למד לראות את כל המופע כחלום;

הרבה דורות קראו את זה ולא הבינו את זה. הרבה דורות אמרו: 'אהה, אז בעצם אין פה כלום, רק נדמה לי שיש פה'. לא, לא נדמה לך, את כותבת בזה. כשיש לך כאב בגוף, זה לא נדמה לך, זה כואב. כשש מינוס בבנק, זה לא נדמה, זה מינוס בבנק.

אז אנחנו לא מכחישים את הקיום של דברים, את האספקט הזה שדברים הם מתפקדים. זה יהיה לא שפוי להכחיש את זה. הדברים קיימים ומתפקדים, ומתפקדים עכשיו בדיוק כמו שהם תפקדו לפני שהתחלנו לדבר על ריקות, לפני שבכלל שמעתם את המילה 'ריקות' - הם מתפקדים אותו דבר. זה לא השתנה. אז

הריקות היא לא הכחשה של האני שמתפקד, או החפץ שמתפקד.

- הריקות היא לא המודעות שלי לעצמי - זה משהו אחר, מודעות לעצמי, זה לא הריקות. כל זה לא ריקות. והמון רעיונות שגויים מסתובבים אודות ריקות. אז אנחנו עושים את הרשימה הזו כדי שלא תאמינו להם.

הסבר שגוי על ריקות לא יכול לשחרר מסבל

למה זה חשוב לעשות את הרשימה הזאת?

אחד הדברים הכי קשים שיכולים לקרות למישהו, זה להאמין להסבר שגוי על ריקות, כי אז הם סוגרים לעצמם את הדרך להשתחרר.

כי הסבר שגוי על ריקות לא יכול לשחרר אתכם, ואם אתם גם קונים אותו, אז האדם הזה [שנתן את ההסבר] עשה לכם עוול גדול, גם אם הוא לא התכוון לעשות לכם עוול, כי הוא סוגר לכם את הדרך להשתחרר מסבל. אז מאד חשוב להבין את הדברים האלה.

מה זה אם כך ריקות?

אז מה כן אנחנו מתכוונים כשאנחנו מדברים שהדברים ריקים?! שהעט ריק? למה אני מתכוונת כשאני אומרת שאני ריקה או שהעט ריק?

אנחנו אומרים שהוא ריק מטבע עצמי.

אנחנו לא אומרים שהוא לא קיים, אנחנו לא אומרים שהוא לא מתפקד. יש דבורה, והיא מתפקדת כמו דבורה מתפקדת, יש עט והוא מתפקד כמו שעט מתפקד. אבל הוא לא קיים כמו שאני חושבת.

ושם הבעיה. כי אנחנו מסתכלים על הדברים ומייחסים להם קיום עצמי. אני רואה את הדבר הזה, ואני אומרת: 'או זה עט.' הנה הוא, אני מראה לכם את זה, אז אתם אומרים: 'הו זה עט.' הנה דבורה באה. אתם חושבים שאני דבורה מצד עצמי, אתם חושבים שזה עט מצד עצמו.

ושם הבעיה. הבעיה היא לא שדברים קיימים ומתפקדים. הם ימשיכו לתפקד גם בשביל הבודהה. הבעיה היא שאנחנו מאמינים שיש להם איזה שהוא קיום עצמי, או איזה שהן תכונות עצמיות, או איזה שהם טבע עצמי שבא מצידם הם. שם הבעיה.

אז אנחנו אומרים שהדברים האלה הם ריקים מקיום עצמי, או מטבע עצמי, או מתכונות משלהם. הם ריקים מאלה. וזה, אם נתפוס את זה, זה ישחרר אותנו. אם נבין את זה היטב, מהלב, במדיטציה עמוקה, זה ישחרר אותנו.

מי זה שרואה את העט?

כי - האם אני יכולה לראות כאן עט? האם אתם רואים עט? תסתכלו, אתם רואים עט? האם העין שלכם רואה עט?

**לא יכולה לראות עט, העין שלכם.
היא רק רואה צורות, צבעים, אורות. זה כל מה שהעין יכולה לראות.**

אף אחד מכם לא רואה פה עט. גם אני לא רואה פה עט.

אבל רק עכשיו כתבתי איתו. אז האם זה עט? אז איך זה שהוא מתפקד לי כעט, ועכשיו אמרתי לכם "אתם לא רואים פה עט". אז מה זה? אז האם זה עט? מי שאמר שהוא רואה פה עט, למה אמרתם שאתם רואים פה עט? תחשבו רגע. בכל זאת לא שיקרתם, נכון?

מהקהל: כי קודם כתבת עם זה.

אז אנחנו לא רואים עט. אנחנו רואים צורות וצבעים. אז איך פתאום יש לנו עט? אנחנו מפרשים. זאת אומרת, **צריך אותי כדי שיהיה עט.**

בלעדי לא יהיה עט. או בלעדי כל אחד מכם, שתופס עט. צריך אתכם לתפוס עט כדי שיהיה עט. בלי זה יש מקל פלסטיק. נכון? אולי. העטיות לא באה מהדבר הזה. זה הקטע. העטיות לא באה מפה [מהעט]. העטיות באה מפה [מהראש] או מפה [מהלב]. ממני. צריך את התופס שיגיד שהדבר הזה הוא עט.

ואחרת אין עט. איך יודעים?

ומה עם הכלב?

אנחנו תמיד נותנים את הדוגמא של הכלב. אם הוא מסתכל על זה, הוא לא רואה עט. הוא מסתכל על אותו הדבר, אותן צורות וצבעים - אבל הוא לא יכול לראות עט, כי אין לו את הרעיון הזה בראש. בחיים האלה שלו ככלב אין לו את הרעיון הזה של לראות את זה כעט.

זה בעצם הולך הפוך.

**זה לא שהוא כלב, ולכן הוא לא רואה עט.
בגלל שהוא לא רואה עט, זה מה שעושה אותו כלב.**

מה שעושה אותי בן אדם זה האופן שבו אני תופסת את העולם. זה הקארמות שמבשילות לי שכופות עלי תפיסות מסוימות. זה מה שעושה אותי בן אדם, ולא להפך. וזה מאד חשוב אחר כך, כשנדבר על לידה מחדש וכך הלאה.

הבנה שיכולה לחסל סבל

מהקהל: את הגדרת את זה כמו כל מיני חלקים, ואנחנו רואים עט. אז מה זה בעצם משנה, זה רק מילים?

המורה: היא אומרת, מה זה בעצם משנה?! האמת היא שמבחינת העט זה לא כל כך משנה. אבל, זה מאד משנה כשמשהו מכאיב לי. כי אני לא רוצה לסבול. ואני אומרת שאם אני אבין שהדבר הזה לא קיים כמו שאני חושבת שהוא קיים, אני גם אוכל להבין למה כואב לי, ואז יש לי צ'אנס לחסל את הכאב.

הכי חשוב מכל הדיון הזה, שזה לא עט מצד עצמו. מצד עצמו זה לא עט. מצד עצמי אני לא מורה. אני אפילו לא אישה. אני אוסף של צורות וצבעים. בעצם אני אוסף של מולקולות. אפשר להמשיך לפרק אותי. אני ריקה מכל קיום שתנסו לייחס לי.

יחד עם זה, הדברים מתפקדים בחיים שלנו, ואנחנו לא מכחישים את זה.

הדברים הם כמון חלום, אבל הם לא חלום.

האם אנחנו אומרים שזה לא עט? אנחנו לא אומרים שזה לא עט.

האם זה נחש, כשאתה רואה אותו שמה? זה נחש, ואתה צריך להיזהר ממנו. עדיף שתיזהר ממנו.

מהקהל: ומה הריקות של הנחש?

המורה: זאת שאלה טובה מאד.

האם הנחש מסוכן מצד עצמו? לא. צריך אותי להשליך שמה סכנה. אבל ברגע שהשלכתי נחש ארסי, זה מתפקד.

האם אני מורה לדהרמה מצד עצמי? לא. אבל בשבילך אני מתפקדת כרגע ככה. אתה משליך אותי ככה, ולכן אני מתפקדת בשבילך ככה.

**השלכות מתפקדות. זה שהן ריקות לא מוריד כהוא זה מהתפקוד שלהם.
להיפך, זה מה שמאפשר את התפקוד שלהם.**

אז אם אתה משליך אותו כנחש מסוכן, בשבילך הוא מסוכן, ואתה צריך לנקוט באמצעים.

טוב, אז הוא אומר, אז בשביל מה אנחנו מדברים כל כך הרבה אם אני עדיין צריך לברוח מהנחש הזה? © שאלה מאוד טובה. כי זה בדיוק למה אנחנו מדברים כאן. זה בדיוק למה אני כל שיעור מנפנת עם העט הזה.

מדוע, אם כך, הדברים מופיעים כפי שהם מופיעים?

איך זה עוזר? **אם אני מבינה שהדברים לא באו מצד עצמם**, השאלה הבאה, שעוד מעט נגיע אליה: **אם ככה מאיפה הם כן באו?** אז למה מופיע נחש ארסי בחיים שלי? ולמה הוא מופיע באוהל שלי ולא באוהל של משהו אחר?

כי זאת השאלה שמעניינת. כי כשכואב לי, אם אני אבין למה כואב לי, אולי אני אוכל להתחיל להתגבר על הכאב, ולנקוט באמצעים למנוע את הכאב. זה שיש כבר - עכשיו אני צריכה להתמודד איתו, אבל למנוע את הבא אחריו. ובשביל זה אנחנו מנפנים בעט. כדי שלא נפגוש סכנות. כדי שלא אנחנו נסבול מהאובדנים ומהמחלות והכאבים.

קארמה וריקות

ולמעשה השאלה הזאת: 'אז למה אנחנו בכלל מתעסקים עם הריקות אם זה מתפקד לפני זה ואחרי זה אותו דבר?' - בלימוד הבודהיסטי היא לא תמיד באה באותו מקום שמדברים על הריקות. ולכן הרבה, הרבה, הרבה אנשים מלמדים חצי דבר. הם מדברים: "הו, ראה את הכול כחלום". גם פה – "ראה את הכול כחלום", אבל לא מסבירים אז או-קיי, בסדר, אז מאיפה זה כן בא? זה לא מוסבר פה. זה מוסבר יותר מאוחר ובעקיפין.

למעשה זה נכתב מתי? אתם זוכרים גשה צ'קאווה? במאה השתים עשרה.

**היה צריך לחכות לג'ה צונקאפה, שבא שלוש מאות שנה אחריו,
זה הגדולה הגדולה של ג'ה צונקאפה, ומשמה כל הטיצ'ינג שלנו.**

הוא לא המציא, הוא לקח הכול מהבודהה, אבל הוא צרף א' וב' בצורה שאנשים לפני זה לא צרפו, כולל הבודהיסטים, והלימוד לא היה חזק מספיק.

ואתם שומעים כל מיני teaching על ריקות, אבל אז המתרגל אומר: 'טוב בסדר, אבל מה אני עושה עם זה?! בסדר, שכנעת אותי, זה כמו חלום. מה אני עושה עם זה עכשיו?'

מה אני עושה עם זה עכשיו? עכשיו, השלב הבא זה להבין - אם ככה, אם זה ריק, ואם אין לזה שום טבע עצמי משלו, אז למה הוא ארסי בשבילי?! אם זה בא ממני, אם צריך אותי בשביל לראות עט, צריך אותי בשביל לראות נחש ארסי, כי מצד עצמו זה אוסף של צורות וצבעים, אז למה הוא ארסי בחיים שלי? למה הוא מופיע אצלי באוהל? כי זה מה שחשוב. כי אם הוא ריק, אם אני אבין מאיפה הוא מופיע, למה הוא מופיע לי כמו שהוא מופיע, אז אני יכולה להתחיל להפוך את המנגנון הזה.

והאמת היא ש- לי אין בחירה בנושא העט. האם אני יכולה להתחיל ללעוס את זה כמו שהכלב לועס את זה? הסיכוי הוא שאם אני אדם רגיל אני לא אתחיל לעשות את זה. נכפה עלי לראות את זה כעט. נכפה על הכלב לראות את זה כצעצוע ללעיסה, או משהו מעין זה.

אז הדברים ריקים. צריך אותי כדי להשליך אותם כפי שאני משליכה אותם. ואני צריכה להבין איך.

המנגנון של קארמה

ופה אנחנו נכנסים למנגנון של קארמה.

אז אנחנו אומרים שכל דבר שאני עושה, אומרת, חושבת - במיוחד חושבת, כי אני הרבה יותר חושבת מאשר עושה ואומרת - כל דבר שאני עושה, אומרת, חושבת, משאיר רישום על הטייפ הקארמי הזה, על הטייפ הזה של התודעה שלי. גמרת לעשות, להגיד, לחשוב - נשאר שם הרישום. אולי שכחתי מזמן מה שעשיתי, אבל הרישום אי אפשר למחוק. הוא ישנו שם.

הוא נכנס לאינקובציה, הוא הולך לתת מודע שלי, הוא צובר שם אנרגיה, נוצרים התנאים - הוא נותן פרי. הוא מבשיל. זה כמו זרע שנותן פרי.

כאלה רישומים, אמרנו שיש לנו שישים וארבע באצבע צרדה; המון, המון, המון. הם קורים כל הזמן, רגע אחרי רגע, דקה אחרי דקה, שעה אחרי שעה, יום אחרי יום, שנה אחרי שנה. כל הזמן אנחנו צוברים אותם.

ואחר כך כשהם מבשילים, הם מכתיבים את המציאות שלי. המציאות שלי ברגע זה, מוכתבת לחלוטין על ידי זרעים שזרעתי בעבר. לחלוטין.

אז אם מופיע נחש ארסי באוהל שלי, מה זה נחש ארסי באוהל שלי? זה אומר שאני חווה פחד או סכנה. נכון?!

[אם] אני עכשיו מרגישה שיש סכנה לחיי, ואני מפחדת, מאיפה זה יכול לבוא?! איזה זרע שתלתי בתודעה שלי, כדי לחוות כזה דבר? או שאיימתי על משהו, או שהפחדתי משהו, או שלא עזרתי למשהו בזמן שהם פחדו; הייתי מודעת שהם במצב שהם פוחדים ואין להם הגנה, ולא עשיתי משהו

בנושא הזה. ועכשיו זה מבשיל לי על ידי שאני מאוימת. הדרך היחידה שאני יכולה להיות מאוימת זה אם מבשיל זרע קארמי כזה.

ורק אני יכולה לשתול זרעים קארמיים בתודעה שלי, אין אף אחר שיכול לעשות את זה. קארמה היא אינדיבידואלית. וזה נפלא, כי זה נותן לי שליטה מלאה.

רק אני שתלתי את הקארמות שגורמות את העולם שלי, ולכן אני יכולה לגמרי, אם אני לומדת איך הדבר הזה עובד, לקבוע את המציאות שלי.

בעתיד, לא בהווה. ההווה נקבע כבר, עשיתי את זה בעבר. אנחנו אומרים, זה כמו העץ שצמח כבר, אני לא יכולה להחזיר אותו לזרע.

וכל הלו-ג'ונג, זה איך להפוך את הבעיות שכבר קורות לנו בחיים, קארמות ישנות שהבשילו, איך להשתמש בהן כדי לא להמשיך לסובב את הגלגל הזה. כדי להתחיל לצאת ממנו, להפוך אותם לדרך להארה. בדרך כלל, כשקורה לנו משהו, מישוהו צורח עלי, אני מחזירה בצרחות. [בכך] אני מבטיחה שאני אחזיר אותו.

כל הלו ג'ונג בא ללמד אותי להפסיק את הגלגל הזה. להתחיל להפוך אותו.

הבנה אינטלקטואלית המובילה לתפיסה ישירה

אמרנו שאנחנו צריכים להבין פה, בעיקר השני, זה השאיפה האולטימטיבית - שזה להבין ריקות. זה מה שעשינו עכשיו, זה הרמה הראשונה של הבנת ריקות. זה רמה אינטלקטואלית של הבנת ריקות. אם הבנתם מה שעשינו עם העט ועם הנחש וכך הלאה, זה רמה ראשונה. היא חיונית.

כדי ללמוד להפסיק לייצר את הסיבות לסבל אנחנו צריכים להבין ריקות ברמה הרבה יותר עמוקה. במדיטציה עמוקה, בריכוז מעמיק.

אבל בשביל שנוכל להצליח שם, אנחנו קודם צריכים להבין על מה אנחנו עושים מדיטציה. אז ההסברים האלה חיוניים, וצריך לשמוע אותם הרבה הרבה פעמים. אנחנו צריכים לעבור שכבות שכבות של התניה, גם תרבותית, גם מההורים, גם מבית ספר, גם מזה שאנחנו חיים במערב. גם שכבות יותר עמוקות שאיתם באנו לעולם הזה בכלל, מגלגולים קודמים, מהרבה גלגולים.

מהקהל: צורת החשיבה שלנו היא לקטלג דברים

המורה: כן, והיא לא מבינה סיבתיות נכון. היא אומרת: הנחש בא בגלל שאת הקמת את האוהל ליד הקקטוס. זה נכון לכאורה, אבל זה לא נכון אולטימטיבית. כי יש עוד אנשים הקימו אוהלים ליד הקקטוסים ולא פגשו נחש.

[המורה חוזרת על שאלת תלמידה]: היא שואלת, האם יש מקריות?

תשובה: אנחנו אומרים שאין שום מקריות. יש דברים שנראים לנו מקריים כי אנחנו לא מבינים את הקארמה מספיק טוב. ובשביל זה הלימוד הזה בא. כדי שאת תשיגי בחזרה שליטה, כדי שלא יקרו לך דברים. שאת תהיי הבוס. זו מטרה ראויה, אנחנו אומרים. כי אם את לומדת לשלוט בדברים, את יכולה לחסל את הכאב שלך. לגמרי. וללמד אחרים לחסל את הכאב שלהם לגמרי, כל צורת כאב.

שאלה: שואל אילן, כולנו פה בחדר מזהים את הדבר הזה כעט, למה אנחנו כל כך דומים בהשלכה שלנו?

תשובה: יש לנו הרבה דמיון בינינו, כי כולנו למשל בני אדם, כולנו ישראלים. כל אחד יש לו קארמה אינדיבידואלית, הקארמה היא לגמרי אינדיבידואלית, אבל יש קבוצות שיש להם קארמות דומות. וזה מה שמגדיר קבוצות בעצם.

המורה: כן!?

מהקהל: כמו שצריך תודעה כדי שנשליך דברים, איך את מסבירה את הריקות של התודעה עצמה?
המורה: זו שאלה יותר קשה, והיא לעניין, ואנחנו נדבר עליה בקורס 12.

הקשר שבין שתי הבודהיצ'יטות

אז עכשיו השאלה היא, אם ככה, מה הקשר בין הראשון [הריקות] לשני [הסיבתיות]?

א. אז אמרנו שפה, בתיאור הזה, יש רק את התיאור של הריקות, אבל חסר הקטע של 'אז איך הדברים באים?' בלו ג'ונג הם לא באים בצורה מפורשת, אנחנו צריכים לחפש אותם שמה. ומאחר שאנו לומדים את זה 800 שנה אחרי שנכתב הלו ג'ונג, ואחרי שפגשנו את ג'ה צונגקפה הגדול, אז אנחנו יכולים לזהות אותם כאן.

ב. אז השלב הבא, אם הדברים הם ריקים, ואם הדברים באים כתוצאה מקארמה - בגלל שהם ריקים, כל מה שאני תופסת זה מה שהקארמה מאלצת אותי להשליך כשהזרעים הולכים ומבשילים. אז הקטע הבא ההגיוני אחרי שהבנתי את זה, זה ללמוד לעבוד עם קארמה. זה להפוך למאסטר בקארמה.

להיות כגננים

ואנחנו כל הזמן מדברים בשפה של זרעים, ועצים, ונבטים וכך הלאה. אז אני צריכה ללמוד להיות גנן. גנן טוב, שיודע איזה גן לזרוע, ומה לזרוע בשביל לקבל את הגן הזה. וזה הבודהיצ'יטה השנייה. זה השאיפה לכאורה. השאיפה הזו להביא את כל היצורים להארה, והדרכים שהלו ג'ונג מלמד כדי לפתח אותה, זה מה שיביא אותנו לשאיפה האולטימטיבית.

(מנדלה)

(הקדשה)